

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

מ.מ.

עין משפט גד מצוה

(א) ונעלם דף יב. דף קכז.
 (ב) ומספמא פ"ג הי"ג.
 (ג) ס"א הניס, (ד) ס"א ל"ג.
 (ה) קמ"א דף פ"ג: כניסת
 דף מט. (ו) נמי פ"ט
 לקמן פ"א: ד"ה נעמא
 וכו' לפני הכירה וכו'.
 (ז) נמי סוף' לקמן דף ק"ב.
 (ח) ד"ה אמר, (ט) ונעלם דף:
 (ט) ויקרא ו', (י) ונכנסת
 ע"ה, (יא) ונעלם דף:

תורה אור השלם

1. העשבים על מנות
 שן וסדרים על ערשומם
 ואכלים פרים מצאן
 ועגלים מתוך מרובק.
 עמוד 1 ו
2. לכן עתה יגלו בראש
 גולים וקר מרוח
 קרדוהם.
 עמוד 1 ו

הנהרות ה"ח

(א) ר"ש ד"ה תמיד חסס
 שבה חזק לו:

מוסף רש"י

אם עבר עופים.
 מקום שנית לנאות עומס
 הכירה ומסע והלאה אין
 יסול לנאותו (קמ"א ע"ה).
 שורפו במקורו. לא
 תיטעוהו לחור ולשופו
 גיזעלים האלו ויכר
 מתקן הכרה, ואפי'
 דק"ל נפקת כל ענה
 (נעל' דף ק"ט) דמקום
 אכלת קדשים ששיתק
 מנקש קלף מתקן (ע"ה).
 לפני הבירה. מקום כ"ה
 הכיט שיש שם כ"ה
 הדן גדול ששיתק ספול
 קדשים קלים כדלמנא
 מנחם (ק"ט) נפקת ענין
 יום ונבוכת שם: ונבי'
 יום (נבוכת שם): או: כל התקש
 קויו כדל' (קמ"א ע"ה).
 לא גלאי כדגלי איש.
 שרף לא ענשו אוקס.
 מורה גלמי אלא מלמט
 מלמט כדמ"ה (ב"ק דף י).

מוסף תוספות

א. ולא מיוה כ"ל
 בעירובי תוס' ר"פ. ב. בלי
 הפסק. תוס' ה"א"ש. והיונו
 דאמר עבר עופים כלומר
 עבר אורו מקום שיראו
 ירושלים ממנו והשתא
 ניהא יהוה הדין נמי לכל
 צד. תוס' ר"פ. ו. ובי עבר
 צופים לא אטרוהו רבון.
 פ"ה ה"ה'.

רבינו הגנאל

מתני' ארבעה עשר שחל להיות בשבת
 מלפני השבת דברי ר' מאיר
 ר' אליעזר [בר צדוק] אומר
 תרומה מלפני השבת,
 וחולין בזמן. וק"ל כ"ה
 אלעזר בר' צדוק. תנא ר'
 אלעזר כרבי צדוק אומר
 פסח אחת שבת אחר
 ביבנה אחת ארבעה אחר
 להיות בשבת ב'. מתני'
 ההולך לשחוט את פסחו
 ולעול את בנו ולאכול
 סעודת אירוסין בבית חתני
 ונזכר בו. ורמינו ההולך
 לאכול סעודת אירוסין

מתני' מערפי את הכל בין חולין בין תרומה חוץ מכדי אכילתו
 לצבת אצל כל מה שעמד לצבר יצער: **סרוסא מפני**
השבת. שאינו יכול להאכילה לא לזרים ולא לבהמת זרים ולהשהותה
 או אפשר אצל חולין אין רריך לצבר אלא בזמן שיכול למנוח להן

מתני' ארבעה עשר שחל להיות בשבת
 מבערין את הכל מלפני השבת דברי ר"מ
 וחכמים אומרים בזמנו ר"א בר צדוק אומר
 תרומה מלפני השבת וחולין בזמנו: **גמ'**
תנאי ר"א בר צדוק אומר פעם אחת שבת
 אבא ביבנה והול ארבעה עשר להיות בשבת
 ובא זוגין ממונה של ר"ג ואמר הגיע עת לבער
 את החמץ והלכתי אחר אבא וביערו את
 החמץ: **מתני'** יהולך לשחוט את פסחו
 ולמול את בנו ולאכול סעודת אירוסין בבית
 חמיו ונזכר שיש לו חמץ בתוך ביתו אם יכול
 לחזור ולבער ולחזור למצותו יהזור ויבער
 ואם לאו מבטלו בלבו להציל מן הנכרים ומן
 הנדה וזמן הלמטים ומן הדליקה ומן המפולת
 יבטל כלבו ולשבות שביתת הרשות יהזור
 מיד: וכן מי שצא מירושלים ונזכר שיש
 בידו בשר קדש אם עבר צופים שורפו
 במקומו ואם לאו חזר ושורפו לפני הבירה
 מעצי המערכה ועד כמה הן חזרין ר"מ אומר
 זה וזה בכביצה ר' יהודה אומר זה וזה בכזית
 וחכמים אומרים בשר קדש בכזית וחמץ
 ו בכביצה: **גמ'** ורמינהו ההולך לאכול
 סעודת אירוסין בבית חמיו ולשבות שביתת
 הרשות יהזור מיד א"ר יוחנן לא קשיא הא
 ר' יהודה הא רבי יוסי דתניא סעודת אירוסין
 רשות דברי ר' יהודה רבי יוסי אומר מצוה
 והשתא דאמר רב חסדא מחלוקת בסעודה
 שניה אבל בסעודה ראשונה דברי הכל מצוה
 אפילו תימא הא והא ר' יהודה ולא קשיא הא
 בסעודה ראשונה הא בסעודה שניה תניא
 אמר רבי יהודה אני לא שמעתי אלא סעודת

לשבות שביתת הרשות. פ"ה שהיה הולך להשחוט על המזבח
 לקנות שציהה שם וליך ד' אלפים לדבר הרשות וקשה
 א"כ תיקשי למ"ד צפ' בכל מערבין (הרובין לא) אין מערבין אלא לדבר
 מצוה וכו' לר"י דה"פ לצבות שציהת הרשות שהולך לשחוט צפסח
 צצית ארבעה או קרובו: **אם עבר**
צופים. פ"ה בוקנטי' שם כפר וקשה
 לר"י א"כ ה"ל למימר ונדמדה לכל
 רוח כדמניא צפ' מי שהיה טומא (לקמן
 כ"ה) אחזו דרך רחוקה מן המודיעין
 ולחזן וכדמדה לכל רוח ואור"י
 דמחוספתא דמלמלין מפרש צדיאל
 אחזו צופים הרואה ואין מספקין פ'
 כל מקום סביב ירושלים שיכול לבייחא
 מש"ה: **לשורף לפני הבירה**.
 פ"ה כדלמנ' פ' כל עשה (דף כד.)
 נקודש צהש ישרף במקום אכילתו
 שריפתו וקשה לר"י אי דלויימא הוא
 מה לי עבר צופים ומ"ל לא עבר צופים
 שירצה דצפיק כל עשה (ג"ה ע"ה)
 לא מרצינן אלא פסולי קדשי קדשים
 ואימורי קדשים ואלו קלים שאלו קדשים
 שנאכלים לזרים לא מרצינן ומה
 שהצרכי חכמים לשדוף הני להכא
 לפני הבירה היינו גזירה אטו קדשי
 קדשים: **לפני הבירה**. חזקת
 צפ' טבול יום (דף ק"ד) פליגי מאי
 צירה אמר רבה דר בר מנה א"ר
 יוחנן מקום יש צהר הצית וצירה שמו
 ר"ל אמר כל הצית כולו הוי צירה
 שנאמר ואל הצירה אשר הכינוי:
וחכמים אומרים בשר קודש
 בבית וחמץ בכביצה. אומר ריב"ז
 דמפרש שישלמי משום דצבר קודש
 לית ליה תקנה צצטול חמיו צצית
 אצל חמץ חית ליה תקנה צצטול לא
 חמיו עד כציה: **תניא א"ר**
יהודה. תימה אמאי לא מיייתי מנא
 נמי הכי מקן להכא לרז חסדא:
 אמר

רבינו הגנאל (משך)

בבית חמיו ולשבות
 שביתת הרשות יהזור מיד.
 והיינו קתני במתני' יבטל
 כלבו. מכלל שאין מחייבין
 אותו לחזור. וישעיהו מתני'
 ר' יוסי הוא דסבר סעודת
 אירוסין מצוה, וביעור
 חמץ נמי מצוה. מיהו
 ביעור חמץ אפשר לקיימה
 בבטול חמץ וישלים
 סעודת אירוסין שנמצא
 מקיים שתתן. וברייאא ר'
 יהודה דסבר סעודת
 אירוסין רשות. כגון
 שביתת הרשות דלדברי
 הכל חיוב לחזור מיד.
 ודניא סעודת אירוסין
 רשות דברי ר' יהודה, ר'
 יוסי אומר מצוה. והשתא
 דאמר רב חסדא מחלוקת
 בסעודה שניה. אבל
 בסעודה ראשונה אפילו ר'
 יהודה מודה דמצוה.
 אפילו תימא מתני' ר'
 יהודה ובסעודה ראשונה
 שריא מצוה. ברייאא
 בסעודה שניה שהיא
 רשות. תניא אמר ר' יהודה
 אני לא שמעתי אלא סעודת
 אירוסין בלבד. אמר ר' יוסי
 אני שמעתי סעודת אירוסין
 וסבלונות.
 לשבות שביתת הרשות,
 לשבות אצל רבו או אצל
 מי שהוא גדול ממנו. אמר
 ר' יוסי בר' בון גדול השלום
 שחוקש לשני דברים
 שחיובין עליהן כות, מילה
 ושחיטת פסח. תניא א"ר
 אלעזר כל סעודה שאינה
 שם מצוה אין תלמוד חכם
 רשא ליתנה ממנה. כגון
 מאי א"ר יוחנן כגון בת
 כחן או בת תלמיד חכם
 אצל עם הארץ. לפי שאין
 זיווגין עולה יפה, כרובית
 ובת כחן כי תהיה אלמנה
 ונרשעה ורע. אמר רב
 כהנא אי לא נסיבנא כהנתא
 לא גלאי. ומעשה דרב
 כהנא מפורש בהגות
 בברא כי שמעיה לקינה
 דההוא גברא ועיקר לארין
 ישראל. אמר ר' יצחק כל
 הנהנה מסעודה הרשות
 לסוף גולה. שנאמר
 אכילים כרים מצאן ועגלים
 מתוך מרובק. וכתוב בתריה
 לכן עתה יגלו בראש
 גולים. ת"ר תלמיד חכם
 המרבה סעודתו בכל
 מקום. לסוף מחריב את
 ביתו. ומאלמן את אשתו,
 ומיייתם גזוליו. ותלמודו
 משתבח. ומחלוקות רבות
 עליו. ודבריו אין שמעין,
 ומחלל שם שמים, ושם
 אביו, ושם רבו, וגורם שם
 רע לו ולבניו עד סוף כל הדורות, וקור' לו בר מיוזם תנורא, ובר מוקיד בי כובא, ובר מלחץ פניו, ובר מן רבעי.

רע לו ולבניו עד סוף כל הדורות, וקור' לו בר מיוזם תנורא, ובר מוקיד בי כובא, ובר מלחץ פניו, ובר מן רבעי.

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

עין משפט גד מצוה

א [נמי] פ"י מה' נבטת
ה'ג' טו"ע א"ח ס"י
ככ ספ"א פ' ב'
א ב' מ"ח ט"ח א"ח י"ע
ה' י"ח כ' ספ"ג א"ח
ע"ה טו"ע א"ח ס"י ט"ח
ספ"ג ד' :

מוסף תוספות

א. דמנא אבותינו בדינו
אצ"פ פסחא אינו נהוג
ענה. טו"ס ר"פ.

רבינו הגאון

ובין שהוכיח אם לא עבר
הנזופים חזרו. דש"מ עד
הנזופים מירושלים הוא
חשוב, הוצרך לברור מהאי
קרא, והיה ביום ההוא היה
על מצלות הקודש אינו נהוג,
ואמר ר' יהושע בן לוי
עוד הקב"ה להוסיף על
ירושלים עד שעה שהסוס
רץ ומציל, ירושח חצי היום
שהצל של סוס החותי,
מפני זה פתח והיה ביום
ההוא לא יתה אור יקרות
וקפאון, פ"י א' אלעזר אור
שהוא יקר בעולם הזה,
כלומר התורה. כדמבי
כי נר מצוה ותורה אור,
וכתוב ובה' א' היה יקר
בימים ההם, קפוי הוא
מזוי לעולם הבא, וכל דבר
מזוי ביד הרבים כדמבי
והיה אחרי כן אשפוך
את רוחי על כל בשר
ונבאו וגו' בכול הוא. ריש
לקיש דרשב"ל תלמוד געניס
ואהלות שהיא יקר עששו
כי. ור' יוחנן אמר אלו בני
אדם שניאין בעולם הזה
יקרים ונכבדים, קפויים
הם לעולם הבא. כי הא
דיוסף בורה דר' יהושע
בן לוי חלש כאליו פתחה
לשפתו אישפת אמר ליה
אבות מאי חיות, אמר ליה
עולם הפוך ראיתי עליונים
למטה, כלומר היקרים
החשובים בעולם הזה,
כדמבי אוקי אנש מפו
ואדם כמחא אופי, ראיתי
אותם החתונים כבודיהם
החתונות, והיודים
בעולם הזה ראיתי בעליה
למעלה אמר ליה
עולם ברוך ראית,
כלומר האמת שם הוא,
מי שהוא לשם עליון הוא
העיקר, אמר ליה ואני אנה
מקובני. אמר ליה אנו
חשיבותנו התם כי הבא,
ושמפתי אשירי מי שיבא
לכאן ותלמודו בידו. יש
מי שאמר שגורס תלמודו
על פה, כי הלך גרסתו
עמו. ויש מי שמפשי
מי שיבא בכאן ומעשיו
מסידים ותלמודו שקיים
כל מה שלמד, נמצא
כאלו הביא דאיתו עמו,
הרואי מלכות אין כל ביה
ולשוני יבילה במחיצתו.
ואסיקנא לאו ר"ע וחבריו
דהללו מעלתן גדולה וולתי
מצות הירגות, אלא שני
אחוז שהיו בלוד בשעה
שמצאת בת קיסר הרונה,
ובקשו להרוג כל (יחודי)

מקום שנהגו. אור"י בשם ריב"א דמפרש צירושלמי מאי שאנ
ערבי פסחים שאמר י"ט משום דזמן הפסח מחננו ואילך
ואף ימיד קאלמר התם בשאר ימות השנה ביום שמניא קרבן אסור
זמלאכה ופרין אס כן יהא כל היום אסור כמו ימיד שמניא
קרבן ומפרש התם משום דלאו
להקריב משחרית אכל פסח אנו
יכול להקריבו אלא אחר חלות
דנפקא לן מדין הערבים ופרין
אס כן קרבן תמיד שהוא לכל
ישראל וקרבן כלל יום יהא כלל יום
אסור זמלאכה ומשני שאני תמיד
שהמורה הוסיף מן הכלל דמכיו
ואספת דגןך ואס כל ישראל יוציסי
וצטלים מי יאסוף להן דגן ומשמע
התם דמדאורייתא אסורה ונראה
דלף צומן הזה דליכא הערבה
כיון שנאמר אז אסור לעולם:^א
העושה

באיסורו מה איסורו בכיות אף חזרתו
בביות תניא ר' נתן אומר זה וזה כשתי ביצים
ולא הורו לו חכמים יהיה ביום ההוא לא
יהיה אור יקרות וקפאון מאי יקרות וקפאון
א"ר אלעזר זה אור שיקר בעולם הזה וקפוי
לעולם הבא ר' יוחנן אמר אלו נגעים ואהלות
שיקרין הן בעוה"ז וקפויין הן לעולם הבא
ור' יהושע בן לוי אמר אלו בני אדם שיקרין
הן בעולם הזה וקפויין הן לעוה"ב ^ב כי הא
דרב יוסף בריה דר' יהושע בן לוי חלש
ואיתנגיד כי הדר אמר ליה אבהו מאי חיות
אמר ליה עולם הפוך ראיתי עליונים למטה
ותחתונים למעלה אמר לוי בני עולם ברור ראית ואנן היכי התם כי היכי
דאיתו אנן הכא הכי איתנין התם ושמעתי שהיו אומרים ^ג אשרי מי שבא
לכאן ותלמודו בידו ושמעתי שהיו אומרים הרוגי מלכות אין אדם יכול
לעמוד במחיצתו ^ד (ומאן) ניהו אילימא ר"ע וחבריו משום הרוגי מלכות ותו
לא אלא הרוגי לוד ^ה ביום ההוא היה על מצלות הסוס קדש לה' מאי מצלות
הסוס א"ר יהושע בן לוי עתיד הקב"ה להוסיף על ירושלים עד שהסוס רץ
ומציל ר' אלעזר אמר כל מצילות שתולין לסוס בין עיניו יהיה קדש לה'
ור' יוחנן אמר כל ביהו שבזוין ישראל עד שעה שהסוס רץ ומציל יהיה
קדש לה' בשלמא למאן דאמר כל ביהו שבזוין ישראל היינו דכתיב ^ו והיה
הסירות בבית ה' כמורקים לפני המזבח אלא למ"ד כהנך תרתי מאי והיה
הסירות בבית ה' מילתא אחריית קאמר דמתעתי ישראל ומתגרבי ומייתי
בשלמא למ"ד ביהו היינו דכתיב ^ז ולא יהיה כנעני עוד בבית ה' צבאות
אלא למ"ד הנך תרתי מאי ולא יהיה כנעני א"ר ירמיה ^ח אין כאן עני וכנעני
מגלך ^ט דאיקרין תגר דכתיב יורא שם יהודה בת איש כנעני מאי כנעני אילימא
כנעני ממש אפשר בא אברהם והזהיר את יצחק בא יצחק והזהיר את יעקב
ויהודה אזיל ונסיב אלא אמר רבי שמעון בן לקיש בת גברא תנרא דכתיב
^י כנעני בידו מאזני מרמה ואיבעית אימא מהכא ^{יא} אשר סוחריה שרים כנעניה
נכבדי ארץ: ^{יב} והיה ה' למוך על כל הארץ ביום ההוא והיה ה' אחד ושמו
אחד אמו האידנא לאו אחד הוא אמר רבי אחא בר חיננא לא כנעני
הזה העולם הבא העולם הזה ^{יג} על בשורות טובות אומר ברוך המצוב והמטיב
ועל בשורות רעות אומר ברוך דיין האמת לעולם הבא כולו המצוב והמטיב
ושמו אחד כזאי אחד אמו האידנא לאו שמו אחד הוא א"ר נחמן בר יצחק
לא כעולם הזה העולם הבא העולם הזה נכתב ביו"ד ה"י ונקרא באל"ף
דל"ת אבל לעולם הבא כולו אחד ^{יד} נקרא ביו"ד ה"י ונכתב ביו"ד ה"י ^{טו} סבר
רבה למדרשה בפירקא א"ל ההוא סבא לעלם כתיב ר' אבינא רמי כתיב ^{טז} ויהי
שמי לעלם ^{טז} וזה זכרי לדור דור אמר הקב"ה לא כשאני נכתב אני נקרא
נכתב אני ביו"ד ה"א ונקרא אני באל"ף דל"ת:

הדרן עלך אלו עוברין

מקום שנהגו לעשות מלאכה בערבי פסחים עד הצות עושין מקום
שנהגו שלא לעשות אין עושין ההולך במקום שעושין למקום
שאין עושין או ממקום שאין עושין למקום שעושין ^א גזנתין עליו חומרי
מקום שיצא משם וחומרי מקום שהלך לשם

היאך יקרא אלה בשמו: לא פשאי נכספ. שני שמות למדו שם הקרייה:
הדרן עלך אלו עוברין

מקום שנהגו. עד חלות. חזי היום: שלא לעשות. כדי שלא יהא טרוד זמלאכה וישכח ציעור חממו ושמיטת הפסח ותקון מזה לזכור
הלילה דמזוה לטרוד מצדד יוס כדי להסב מהר כדאמר צפ"י בתרא (דף קט). מוטפין מזה כללי פסחים בשביל מניקותם שלא ישנו:
ואל

לפיסורו של חמץ. ובשר קודש נמי משפסל בזו"ל אסור באכילתו:
יקרום וקפאון. אידי דאירי צירושלים ציצית שעריה דקמי וכן
מי שזל מירושלים כו' פתח זהא פרשתא דבעינן למימנן קמן
שעמד הקב"ה להוסיף על ירושלים: אור שיקר בעולם הזה.
מאירה צנצורה ואורה גדול אותו
אור חשוך ויקר שלה יהא קפוי וקל
לעולם הבא. כל דבר קל קרי קפוי
אף על המים ויף הברזל מתרגמין
וקפא פרזל (מלכס ב ו): **בני אדם**
שקרים. עשירים וחשובים ואינו
טובים למקום: אימיגודי. גוע ופרחה
רוחו: **עלונים** למטה. אומן שהיו
כאן חשובים ראשי קלים: ואנן.
תלמידי חכמים היכי איתנין התם:
הרוגי מלכות וכו' לא. לא היתה זהן
מעלה אחרת שימשנו עליה אלא זו
בלבד: **הרוגי לוד**. שני אחים היו
שקמרו עמלן ^א על ישראל שהודו על
עמלן הריגת צת מלך שהיו מטיילין
אותה על כל ישראל: **עד שעה**
הסוס רץ ומציל. כשיעור מרזא
הסוס עד חצי היום. ולשון מציל שליט
תחמוי שכל שעות היום חמה נוטה
לגדלין וכל האדם וכל הבהמה נוטה
לגדלו כשחמה זמורה כל האדם
למטר עד חצי היום. ולשון מציל שליט
צלמנע הקריע צלמנע כל האדם וכל
הסוס תחמוי צפיר ר' מנחם ז"ל
מלמתי: **כל מצילות**. כלומר שמתולין
לסוס לגוי ולקשקש לשון מלמתי
(ד"ה א ב ג): **יהיה קודש לה'**.
שימננו ישראל נדמויהן למקדש:
כל ביהו שיכונו ישראל. מן הנכדים
ביום אסור עד חלות יהיו קודש לה'
שיצאו נדבה למקדש: **הסירות**
כמורקים. אף הסירות יהיו של
ספך ואל וזה שמהא שם ביה רבה
הלקדש: מאי והיה הסירות
כמורקים. הא צמילות הסוס ליכא
לאליעזר זה הא: **דמיסעתי ישראל**
יתעשרו ישראל וצורה אחרת היא:
כנעני. לא יהיו צריכין גזרין
לעשות סחורה צנכסי הקדש לפי
שיחא שם עושין גדול מן הציהו: **לא**
אנרסה וסוהיר אס יתא. שהשניע
לאליעזר זה הא: **לא כנעני** מצנות
הכנעני (בראשית כד): **ולחא אס ועקב**.
כלו תקא אשה מצנות כנען (שם כח):
כנעני **הטוב והמטיב** כנען שם
בשורה רעה: **למירשיה צפירקא**.
קרייה דיו"ד ה"י דלרבע אמות
דרשיה וטעמיה המלויים זו: **לעלם**
כספי זה שמי לעלם חסר וד"ו
לשון העלמה: **כספי זה שמי לעלם**.
בהעלמה וכמצי זה זכרי דמשמע
קרייה ולא העלמה. לשון אחר כיון
לכתב זה שמי פשיטא דזה זכרי

תורה אור השלם

1. ויהי ביום ההוא לא
יהיה אור יקרות
וקפאון. וכריה ד' ו
2. ביום ההוא יתקד קדש
מצלות הסוס קדש לה'
ותקד הסירות בבית ה'
כמורקים לפני המזבח:
וכריה ד' ב
3. ויהי כל קדש
בירושלם ובירודה קדש
לה' צבאות וקבו קל
החברים וקפוי מיה
ובשלום קדם ולא יתקד
כנעני עוד בבית ה'
צבאות ביום ההוא:
וכריה ד' ב
4. וירא שם ה' יהודה
איש כנעני וקבו איתו
ויקחה וקבו איתו:
בראשית לה ב
5. כנעני בידו מאזני
מזיקה לעשק אהוב:
הושע י ב
6. מי יצן זאת על צד
הפשעיה אשר סחריה
שרים כנעניה נכבדי
ארץ: ישעיה כג ה
7. ויהי ז' לקח על כל
וארץ ביום ההוא יתקד
ה' אחד ושמו אחד:
וכריה ד' ט
8. ויאמר עוד אליהם
אל ימנעו ביה ואמר אל
בני ישראל ה' אלהי
אבותיכם אלהי אבותיכם
אלהי יצחק ואלהי יעקב
שלתני אליכם זה שמי
לקחם וזה זכרי לדור
שמות ג טו

גילוי הש"ס

גם א"ר אין כאן עני ע"י
שנת סג ט"א ש"ס ד"ה לא
תלד:

מוסף רש"י

מה איסורו בכיות.
שיעור אסור לימנו שהוא
חייב עליו כמות וקפון
העלונים למטה.
אומן שם עליונים כאן
מחמת עשוק ראיית
שם סוס למטה (ב"ב)
ותחתונים למעלה.
ראיתי עיני סוס צניע
שליט, שם ראיתם
משוכים ^א. ואנן היכי
התם. עפ"י מורה הא"ל
חמיק. היאך יש משפוטנו
הוא. כי היכי דאיתו
אנן הכי. משוכים וכבדים
משום הרוגי
מלכות ותו לא. כלומר
קן מנלמ למחלה הוא דהוי
בהו שעתה על קודש הסוס וכו' לא היה סוס
השם בלתיקד כדמתיבן נמי. תענית (וכי) על גורה שגורה על ישראל להשמיע על שנתלמא בת מלך הנהגה ותשבו
אם ישראל עליה ועמדו האחים הללו ואמרו לה לנס על ישראל אתי הרגנו (ב"ב שם). וכע"ז תענית שם. כתיב זה שמי.
מנלמ כתיב שם וימי שמענו שנלמדו שני שמות וזמנו לו זה שמי מיוחד וזה השני אלמי מנח (דרושין שם). ושם הירושא: כתיב
זה שמי וכתב זה זכרי. הדרן עלך אלו עוברין

גילוי הש"ס

היהודים שבבילה, ואמרו שני האחים (נ"א: שמעיה ואחיו) אנו הרגנו כדי להציל כל ישראל, ומרגנו הן זכרי. (נ"א:)
ושלמו בפסחם ונהגו הם... ועליהם פורש בישיבה כי עליון הורגנו כל היום וגו' וקיימא לן כי הדינו לוד הם שפעה
ואחיו שנהרגו ב"ב בארד כמפורש בפרק סדר תענית כ"ב. והיה ה' למוך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד
ושמו אחד. יהיה ה' אחד, שאין שם בשורה רעה, שצריך לומר ברוך דיין האמת, אלא הטוב בכל, שהכל טוב שאין
שם רע. ושמו אחד כ"כ בר יצחק דאמר בעולם הזה שמי נכתב ביו"ד הא ונקרא באל"ף דלת, אבל בעולם הבא כולו
אחד, כשאני נכתב כך אני נקרא. רבה סבר למדרשה בפירקא. ודלגולו, א"ל ההוא רבא זה שמי לעלם חסר ה' כתיב,
עוברין מקום שנהגו לעשות מלאכה בערבי פסחים עד הצות עושין כו'. ומתמחין מאי אריבא ערבי פסחים אמילו כל ערובה
נמי, דתניא העושה מלאכה בערבי שבתות ובערבי ימים טובים מן המנחה ולמעלה אינו רואה סימן ברכה לעולם. ושניין התם מן המנחה ולמעלה הכא מחצות. אי נמי התם ברכה לא חזי, הכא בערב הפסח הנושה מלאכה מחצות היום ולמעלה, ולתי